

Arrest

nr. 270 478 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 7 juli 2021 met haar drie minderjarige kinderen de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, in het bezit van een Nederlands reisdocument, is toegekomen met vlucht X uit X. Op 8 juli 2021 diende zij een verzoek om internationale bescherming in. Er werd beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een woonunit te Beauvechain.

1.2. Op 14 oktober 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 14 oktober 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 08/07/2021

Overdracht CGVS: 09/08/2021

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

Op 24 augustus 2021, van 09.45 uur tot 13.25 uur, had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten loco meester Eva Van Goidsenhoven, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en werd u op 14 februari 1986 geboren in Hargeisa in Somaliland. U behoort tot de Habar Awal subclan van de Isaaq clan. In oktober 2010 trouwde u er in het geheim met I.I. Uw man behoort tot de madiban, een minderheidsclan, waardoor uw familie tegen het huwelijk was. Uw broer dreigde ermee u en uw man te vermoorden, waardoor u zich genoodzaakt zag te vluchten.

In juli 2011 verliet u Somaliland en reisde u naar Nederland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Hier verklaarde u dat u afkomstig was van Mogadishu en dat u gevlucht was voor Al Shabaab. Op 29 juli 2011 kreeg u in Nederland een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die geldig was tot 29 juli 2016. Nadat u een verblijfsvergunning kreeg, kwam uw echtgenoot u in het kader van gezinshereniging vervoegen in Nederland. Op 30 augustus 2016 werd uw verblijfsvergunning verlengd tot 29 juli 2021.

Tijdens uw verblijf in Nederland kreeg u samen met uw man vier kinderen: K.I.I. (O.V. (...)), B.I.I. (O.V. (...)), I.I.I. (O.V. (...)) en H.I.I.. Nadat zijn moeder er was ziek geworden, reisde uw man in de loop van 2017 van Nederland naar Jigjiga in Ethiopië, waar hij tot op heden nog steeds verblijft.

Op 22 mei 2018 diende u in Nederland een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in. In het kader hiervan werd een taalanalyse gedaan waaruit bleek dat u niet uit Mogadishu afkomstig bent maar uit Noordoost-Somalië. Bijgevolg werd uw verblijfsvergunning ingetrokken en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U verliet Nederland in december 2018 en vloog samen met uw vier kinderen via Düsseldorf naar Djibouti. Daar verbleef u ongeveer een jaar bij een Somalische tante in Balbala.

Eind 2019 werd uw moeder ziek en besloot de tante bij wie u verbleef naar Hargeisa te reizen. Daar sprak ze met uw familie om te vragen of ze nog steeds boos waren op u omwille van uw huwelijk. Daaruit bleek dat uw zussen u vergeven hadden en dat u mocht terugkeren. Uw vader was niet akkoord, maar hij was ondertussen erg oud en zwak en had geen kracht om zich te verzetten. Uw broer had u evenmin vergeven, maar hij woonde op dat moment al ongeveer twee jaar in Saoedi-Arabië. In december 2019 ging u terug naar Hargeisa en ging u bij uw vader en zus A. wonen. In maart 2020 beviel u in Hargeisa van uw vijfde kind, A.I.I.

In juni 2021 werd uw broer naar Somaliland gedeporteerd vanuit Saoedi-Arabië. Via zijn vrouw vernam hij dat u ook was teruggekeerd. Op een dag was u in het huis van uw zus toen u hoorde dat uw broer buiten met uw vader aan het praten was, hij was boos en op zoek naar u. Uw zus vertelde aan uw broer dat u even weg was, waarop hij weer vertrok. Hij verzekerde uw familie echter dat hij die avond zou terugkomen om u te zoeken en herhaalde dat hij u wou doden. Ondertussen had u ook terug problemen gekregen met uw zussen omdat zij wilden dat u uw dochters besneden werden, maar u wilde dat niet. Omwille van al deze problemen nam u contact op met een vriendin in Nederland die u hielp om uw reis te regelen. Diezelfde dag nog verliet u samen met uw kinderen het huis van uw zus.

U vloog vanuit Hargeisa via Addis Abeba naar Brussel waar u op 8 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Uw zoons K.I.I. en I.I.I. en uw dochter B.I.I. verblijven bij u in België. Uw jongste kinderen H.I.I. en A.I.I. verblijven bij hun vader in Ethiopië. Momenteel bent u zwanger van uw zesde kind.

Indien u zou moeten terugkeren naar Somaliland vreest u represailles van uw broer die het niet kan verkroppen dat u getrouwd bent met iemand van een minderheidsclan. Daarnaast bent u ook bang dat uw zussen u gaan dwingen uw dochters te besnijden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en dat van uw drie in België verblijvende kinderen; een medisch attest dd. 14.09.2021 op uw naam waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking (VGV) hebt ondergaan; een medisch attest dd. 14.09.2021 op naam van uw dochter B.I.I. waaruit blijkt dat zij geen VGV heeft ondergaan; een tussenkomst van M. Claesen, jurist voor vzw Nansen, dd. 17.09.2021, begeleid door twee rapporten: NANSSEN NOTE 2021-2 rond Vrouwelijke Genitale Verminking en NANSSEN PROFIEL 1-20 over de nood aan internationale bescherming van Somalische vrouwen slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking type III.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpcedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd B.I.I. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 25", ingeschreven op 8 juli 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 24 augustus 2021 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor B.I.I. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat en dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vooreerst wordt opgemerkt dat doorheen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming in Europa tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw streek van herkomst en uw vluchtmotieven. Zo stelde u in Nederland dat u uit Mogadishu afkomstig bent en dat u Somalië ontvlucht bent om aan problemen met Al-Shabaab te ontsnappen (IND rapport van Nader Gehoor, p. 1 en p. 4-5). Voor het CGVS verklaart u echter dat uit Hargeisa in Somaliland afkomstig bent en dat u er tot aan uw eerste vertrek naar Europa in 2011 hebt verbleven (CGVS, p. 5 en 9). U stelt dat u nooit in Mogadishu bent geweest en dat u nooit problemen gehad hebt met Al Shabaab (CGVS, p. 5). Evenmin komen uw verklaringen aangaande uw familieleden zoals u ze in Nederland hebt afgelegd overeen met wat u hierover in België verklaart. Zo verklaarde u in Nederland dat u één broer en één zus hebt en dat uw beide ouders overleden zijn (IND rapport nader gehoor, p. 5-7). Bij de DVZ verklaarde u echter in Hargeisa vier zussen en een broer te hebben. Uw vader zou in Hargeisa wonen en uw moeder zou in 2019 overleden zijn (DVZ, verklaring DVZ 20 juli 2021, vraag 13 & 17 en CGVS, p. 8 en 9). U stelt dat u leugenachtige verklaringen aflegde in Nederland omdat u bang was en er u verteld was dat u niets over Hargeisa mocht vermelden en u papieren zou krijgen als u vertelde dat u problemen had met Al-Shabaab (CGVS, p. 5). Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Het gegeven dat uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, vluchtmotieven en het familiaal netwerk dat er in uw hoofde bestaat doorheen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming in dergelijke mate uiteen lopen, tast dan ook in belangrijke mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Bovendien legt u ongeloofwaardige verklaringen af over uw huwelijk met een man die lid is van de minderheidsclan Madiban, dat aan de grondslag ligt van uw problemen met uw broer als gevolg waarvan u tot twee maal toe Somalië ontvlucht bent. Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat u toen u uw man leerde kennen in 2010 niet zou geweten hebben tot welke clan hij behoorde. Somaliërs kennen namelijk een uitgebreide clanstructuur en de Somalische maatschappij is op dit clansysteem gebaseerd (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u pas na drie weken te weten kwam wat de clan was van de man in wie u interesse had (CGVS, p. 7). Uw onwetendheid wat betreft zijn clan is des te ongeloofwaardiger in het licht van uw verklaringen dat de madiban in Hargeisa apart leefden van de rest van de bevolking en er als apart volk worden beschouwd (ibid.) Gevraagd naar wat u ervan vond toen u te weten kwam dat de man op uw wie verliefd was madiban was, zegt u enkel dat u geschrokken was, maar dat u van zijn persoonlijkheid hield (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt of u voor uw geheim huwelijk niet nadacht over de problemen die het kon opleveren, blijft u oppervlakkig en zegt u enkel dat u niet dacht dat u vermoord ging worden (CGVS, p. 14). Hierop gevraagd of u dan niet dacht dat u problemen ging krijgen, herhaalt u dat u niet dacht dat u vermoord ging worden maar dat u wel wist dat u als minderheid zou gezien worden en kleine problemen zou hebben (ibid.). U voegt eraan toe dat u toen nog heel jong was. Toen u trouwde was u echter al een volwassen vrouw van 24 jaar oud (CGVS, p. 5 en 6). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u een betere inschatting kon maken van de problemen die uw huwelijk binnen uw familie en gemeenschap zou veroorzaken en dat u minder laconiek met dit risico zou zijn omgegaan. Het gegeven dat u hier zo makkelijk aan voorbij zou zijn gegaan doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk met een man behorende tot de madiban minderheidsclan.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg van dit huwelijk met uw broer en de rest van uw familie zou hebben gehad. Bovendien legt u over deze problemen ook vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af. Wat betreft de periode die u en uw man na jullie huwelijk samen in Hargeisa hebben doorgebracht, zijn uw verklaringen ten eerste weinig aannemelijk. Zo ging u nadat uw huwelijk door uw familie was ontdekt, met uw man een kamer huren in de wijk Hera Awr, gelegen vlak naast de wijk Jijiga Yar, waar uw familie woonde (CGVS, p. 10 en 12). Volgens u waren de wijken wel aangrenzend maar waren de huizen niet in de buurt (CGVS, p. 10). In het licht van uw verklaringen dat uw broer ermee had gedreigd u te doden omdat u de familie ten schande had gemaakt en dat de rest van de familie hem gelijk gaf, is het merkwaardig dat u initieel de keuze maakte om samen met uw man een kamer te huren in de buurt van uw familie (CGVS, p. 12). Het is des te opmerkelijker dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot aan uw vertrek naar Nederland gedurende vijf maanden zonder problemen in deze kamer kon blijven wonen (CGVS, p. 12 en 15). U stelt dat u in deze periode niet meer durfde buiten komen uit vrees voor uw broer (ibid.). Ook uw man heeft uw broer nooit gezien, hoewel hij ook door hem met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 16). U stelt dat uw broer hem één keer belde maar dat uw man toen zijn nummer heeft veranderd (ibid.). Indien uw broer u en uw echtgenoot werkelijk wilde doden omdat u met uw huwelijk de familie ten schande had gemaakt, kan er immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij uw verblijfplaats in de naburige wijk in Hargeisa zou kunnen achterhalen. Het feit dat hij dit niet deed en dat jullie hem na het enige telefoontje naar uw man niet meer hoorden of zagen, relativeert dan ook de ernst van uw vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met uw broer.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de levensomstandigheden van uw man in Hargeisa na uw vertrek naar Nederland. Zo stelt u eerst dat uw man terug ging werken na uw vertrek (CGVS, p. 15). Vervolgens gevraagd of uw man na uw vertrek dan nooit problemen ondervond, past u uw verklaringen echter aan en stelt u dat hij niet meer terug ging werken en naar zijn moeder in Jijiga verhuisde (ibid.). Het feit dat u uw verklaringen hierover gaandeweg aanpast al naargelang de vragen die u gesteld worden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de problemen die u en uw echtgenoot hebben met uw familie.

Bovendien zijn uw verklaringen over de problemen die u in Hargeisa zou hebben gehad na uw vertrek uit Nederland evenmin geloofwaardig. Als u de vraag wordt gesteld of iemand van uw broers of zussen ooit in een ander land woonde, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). Echter, wanneer u later in het persoonlijk onderhoud de vraag wordt gesteld waarom u ondanks het gevaar uiteindelijk toch vanuit Djibouti naar Hargeisa reisde, stelt u dat uw broer toen in Saoedi-Arabië woonde en dat hij daar enkele

jaren heeft verbleven (CGVS, p. 11 en 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u 'dacht dat er eerder enkel naar uw zussen gevraagd werd'. Dit kan echter de tegenstrijdigheid niet verklaren aangezien zowel uw broer als uw zussen ter sprake kwamen tijdens het gedeelte van het persoonlijk onderhoud waarin u verklaarde dat niemand van hen ooit in een ander land woonde (CGVS, p. 8 en 9).

Bovendien is het niet aannemelijk dat u met uw kinderen aanwezig was in het huis van uw zus toen uw broer daar langskwam. Hij had namelijk op voorhand naar uw zus gebeld om te zeggen dat hij zou langskomen om uw vader te bezoeken (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u na dat telefoontje nog in het huis van uw zus bent gebleven, stelt u dat u niet in één keer met al uw kinderen kon weggaan (ibid.). Indien u echter effectief gevreesd hebben voor uw leven en dat van uw kinderen kan er redelijkerwijze worden verwacht dat het huis van uw zus zou verlaten (CGVS, p. 16). Bovendien kon u, blijkens uw verdere verklaringen, later toen u op het punt stond om Somalië te verlaten wel zeer eenvoudig het huis van uw zus verlaten met uw vier kinderen door simpelweg een taxi te bellen die u daar kwam ophalen (CGVS, p. 17). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u geen dergelijke actie hebt ondernomen op het moment dat u wist dat uw broer het huis van uw zus zou bezoeken. Het feit dat u gewoon thuis blijft en uw kinderen buiten laat spelen ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid in verband met dit incident.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of uw broer op de hoogte was van uw terugkeer naar Hargeisa en het feit dat u bij uw zus en vader woonde. Zo zegt u initieel dat uw broer via zijn vrouw op de hoogte was van uw terugkeer en dat zij hem verteld had dat u terug thuis woonde en nog meer kinderen had gemaakt (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat uw broer niet wist dat u bij uw vader verbleef omdat niemand hem dat gezegd heeft en dat u uw zus gesmeekt had niets te zeggen (CGVS, p. 17). Meteen daarna verklaart u dan weer dat uw broer bij uw zus naar u vroeg, maar dat uw zus zei dat u 'even weg was', wat er dan weer op wijst dat hij wel degelijk wist dat u daar verbleef en dat uw zus dat ook aan hem toegaf (CGVS, p. 17). Het feit dat u hierover dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over het gedrag van uw broer toen hij de woning van uw zus bezocht, niet aannemelijk. Zo stelt u dat uw broer voor het huis met uw vader praatte en dat u dit kon horen van binnen. Uw broer zou zijn woede geuit hebben en gezegd hebben dat hij u ging vermoorden. Toch zou uw broer niet eens de woning zijn binnen gekomen om te kijken of u er was. Dat gedrag strookt dan ook niet met het feit dat hij u zocht en wilde vermoorden. Daarenboven zou uw broer op dat moment ook tegen uw zus gezegd hebben om u te waarschuwen dat hij die avond zou terugkomen (CGVS, p. 16-17). Opnieuw een weinig aannemelijk gegeven gezien hij u zo de kans gaf om opnieuw te vluchten.

Tot slot is het ook onwaarschijnlijk dat uw vader, die volgens u nog steeds kwaad was en die akkoord was met uw broer, op dat moment niet tegen uw broer zou vertellen dat u zich in het huis bevond (CGVS, p. 17). Uit deze weinig aannemelijke verklaringen blijkt wederom het ongeloofwaardig karakter van uw verhaal.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf>]) en <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde

republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somaliland in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Uit uw dossier blijkt echter niet dat u omwille van uw persoonlijke omstandigheden, een reëel risico loopt als gevolg van het willekeurig geweld in Somaliland. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochter B.I.I., geboren op 27 september 2014 in 's-Gravenhage, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somaliland aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind wordt besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting."

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat betreft uw eigen genitale verminking, aangetoond door een medisch attest dd. 14.09.2021 op uw naam, wordt opgemerkt dat dit element niet in vraag wordt gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Uit het attest van de vzw Nansen en uit uw verklaringen (CGVS, p. 17) blijkt dat u als gevolg van uw vrouwelijke genitale verminking aan fysieke ongemakken lijdt (pijnlijke episodes tijdens de menstruatie, bij seksuele betrekkingen en bij de bevalling). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen noch uit de neergelegde documenten blijkt dat u wegens één van de vijf motieven van artikel 1a, §2 van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke overtuiging) medische zorg zou worden ontzegd in Somalië of dat het feit dat u daar geen medische zorg kan krijgen, gevolgen voor u zou hebben die vergelijkbaar zijn met vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de psychische gevolgen die u ten gevolge hiervan ondervindt blijkt niet uit de attesten of uit uw verklaringen dat ze van die aard zijn dat er sprake is van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor de beoordeling van medische elementen dient u bovendien de geëigende procedure aan te wenden. Dat is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar Nansen vzw in hun schriftelijke tussenkomst dd. 17.09.2021 en in de begeleidende rapporten verwijst naar een risico op herinfibulatie wordt opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming deze vrees zelf niet hebt aangehaald, hoewel u meermaals de vraag werd gesteld wat u vreest bij een terugkeer naar Somalië (CGVS, p. 12 – 13, 18). Ook toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog iets toe te voegen had, vermeldde u deze vrees niet (CGVS, p. 19). U geeft bovendien aan dat uw echtgenoot tegen besnijdenis gekant is (CGVS, p. 17) en u liet uw twee jongste dochters in zijn zorg achter voor u naar België reisde (CGVS, p. 6). Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met uw familie als gevolg van uw huwelijk (zie supra) is er dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u het risico loopt om het slachtoffer te worden van een herbesnijdenis of herinfibulatie bij een terugkeer naar Somaliland.

Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd het medisch attest dd. 14.09.2021 op haar naam in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan B.I.I. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Deze documenten zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat B.I.I. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C- 652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken, of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat mevrouw H.Y. de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),
--Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
-Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 57/7 Vreemdelingenwet
-Schending van de artikelen 48/3 tem 48/5 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM
-schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie
-Schending van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor*

personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht,

-Schending van artikel 6 en 8 EVRM

-Schending van het beginsel van de familiale eenheid

-Schending van artikel 10 IVRK”.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, volhardt zij formeel dat de door haar afgelegde verklaringen correct zijn. Zij voert in dit verband vooreerst aan als volgt:

“A. Mbt haar herkomst

Verwerende partij werpt op dat verzoekster "verschillende "verzoeken om internationale bescherming in Europa indiende om te besluiten tot een aantasting van haar algemene geloofwaardigheid.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verzoekster slechts één eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, meer bepaald in Nederland.

Verzoekster heeft van bij aanvang van haar asielpprocedure in België spontaan erkend dat zij op baiss van advies van derden onjuiste verklaringen aflegde over haar regio van herkomst en beweerde problemen met ALSHABAAB (AS)

Verzoekster beseft ten volle dat zij verkeerd gehandeld heeft

Evenwel stelden Somalische medebewoners in het centrum herhaaldelijk dat zij geen bescherming zou genieten op grond van haar regio van herkomst in Somaliland en adviseerden zij haar sterk om haar verklaring te wijzigen. Ofschoon verkeerd, is het vanuit menselijk perspectief begrijpelijk dat een alleenstaande dame met minderjarige kinderen die geen eigen vertrouwd en betrouwbaar netwerk heeft in een voor haar vreemd land Nederland gevolg geeft aan de adviezen van medebewoners die haar enige vorm van sociaal contact vormen op dat moment.

Verzoekster heeft evenwel de gevolgen van haar handelwijze ondervonden en dit op zeer ingrijpende en onherroepelijke wijze. Haar verblijfsstatuut en dat van haar kinderen werd ingetrokken na een jarenlang verblijf met haar kinderen in Nederland, zodat haar bestaan meteen op losse schroeven kwam te staan.

Verwerende partij somt allerhande tegenstrijdigheden tussen beide dossiers op, doch dit hoeft ook niet te verbazen nu verzoekster zelf heeft aangegeven dat zij in Nederland onjuiste verklaringen heeft afgelegd zowel over haar persoon als over de gekende problemen.

B. Mbt huwelijk van verzoekster met een echtgenoot afkomstig van de minderheidsclan MADIBAN

Verwerende partij acht het niet geloofwaardig dat verzoekster de clan van haar toekomstige echtgenoot niet zou gekend hebben bij de kennismaking dan wel "pas" drie weken nadien.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij nagelaten heeft haar afdoende te bevragen over de wijze waarop beiden mekaar leerden kennen en de manier waarop hun relatie zich ontsponnen heeft nadien.

Dit is niet zonder relevantie nu de specifieke context verklaart waarom verzoekster niet meteen kennis had van de clan van haar toekomstige echtgenoot.

Verzoekster leerde haar echtgenoot kennen als taxichauffeur toen zij een familielid naar de halte in HARGEISA begeleidde waar de taxi's centraal verzamelen om van daaruit hun routes aan te vatten.

Tijdens het wachten op andere medereizigers - het is gebruikelijk in Somalië dat de taxichauffeur pas vertrekt wanneer alle zitplaatsen in zijn wagen ingenomen zijn- raakte verzoekster in gesprek met de man, en beiden konden het goed met mekaar vinden. Alvorens weer te vertrekken wisselden zij hun telefoonnummer uit.

Na hun kennismaking onderhielden beiden telefonische contacten met mekaar.

Zodoende vernam verzoekster na drie weken dat haar echtgenoot tot de minderheidsclan MARIBAN behoorde.

Verzoekster had geen weet van de woonplaats van haar echtgenoot in de beginfase. Zij heeft immers op geen enkel ogenblik met hem afgesproken bij hem thuis.

De context van hun kennismaking is nooit het voorwerp geweest van bevraging door verwerende partij, die in haar analyse en visie voorbij gaat aan de culturele specificiteit van de Somalische omgangsvormen man - vrouw.

Integendeel, verwerende partij stelt slechts enkele vragen over de ontmoeting (pagina 7/20) doch nergens wordt

Verzoekster wordt verweten dat zij geen juiste inschatting maakte van de problemen die haar te wachten zouden staan mocht zij in het huwelijk treden met een persoon van de Madiban.

Verwerende partij gaat voorbij aan het profiel van verzoekster.

Het betreft een laaggeschoolde vrouw van middelbare leeftijd die haar ganse leven in afhankelijkheid van haar familie heeft geleefd.

Zij kent een bijzonder zwak profiel, zowel intellectueel als sociaal -economisch. Verzoekster is echter NIET bevraagd geweest over haar scholingsgraad, werkervaringen, haar thuismilieu en de impact ervan op haar positie als vrouw/ dochter.

Uit de verklaringen kan evenwel worden gedestilleerd dat verzoekster afkomstig is uit een traditioneel gezin, waarbij de man de kostwinner is en de vrouw het huishouden voor haar rekening neemt. Geen van de zussen van verzoekster werkt er en ook haar moeder heeft nooit gewerkt. Alle vrouwen zijn er besneden en deze traditie wordt er generatie op generatie doorgegeven.

Haar sociaaleconomische positie is bijzonder zwak te noemen. Verzoekster verklaarde dat zij afhankelijk was van de inkomsten van haar familie. Verzoekster heeft nooit enige werkervaring opgedaan in Somalië. Een juiste analyse maken is per definitie onmogelijk als belangrijke informatie ontbreekt bij gebrek aan bevraging.

Uit het relaas van verzoekster blijkt dat haar echtgenoot sinds 2017 bij zijn moeder inwoont in JIJIGA (ETHIOPIE) om haar te verzorgen nu zij ernstig ziek is, en dat hij geen werk heeft. Beiden leven er van het geld dat zij ontvangen van zijn broer in Nairobi. (notities 7/20)

Ook hier laat verwerende partij na dit aspect verder te bevragen niettegenstaande deze kwestie niet zonder relevantie is

De mariban zijn systematisch het slachtoffer van discriminatie in Somalië, zij leven zoals verzoekster zelf aangaf in haar relaas, gesegregeerd in een eigen "wijk" in HARGEISA, sociaal uitgesloten door de overige clanlijnen.

Evenmin is verzoekster bevraagd geweest over de concrete maatschappelijke problemen die zij ondervonden heeft ingevolge haar huwelijk.

Dergelijke informatie is vereist om een juiste inschatting te kunnen maken van de vrees voor vervolging van verzoekster in geval van terugkeer naar Somalië.

Verzoekster verklaarde dat zij de eerste tijd niet bij haar toekomstige man inwoonde nu hij als taxichauffeur werkzaam was en vaak weg was.

Echter liet verwerende partij ook na deze zaken in detail te bevragen, niettegenstaande het belang ervan. Verwerende partij kan verzoekster onmogelijk een beweerd gebrek aan inschattingsvermogen verwijten aangaande de problemen die zij mocht verwachten, in het licht van haar zwak profiel, haar huwelijk en de radicale afwijzing door de familie .

Verzoekster wist wel degelijk zoals zij ook aangaf tijdens haar gehoor, dat de mariban als een geïsoleerde gemeenschap leven in de stad, en niet goed gezien zijn door de anderen, doch zij kon onmogelijk vermoeden dat zij met de dood zou bedreigd worden door haar eigen familie en dat haar leven daadwerkelijk in gevaar zou raken. Verzoekster had nooit eerder iets dergelijks meegemaakt noch gehoord hierover in haar omgeving.

De stelling als zou verzoekster " laconiek" met " dit risico " zijn omgegaan, getuigen van een uiterst subjectieve visie die allerminst te verzoenen valt met de onderzoeksbevoegdheid van het CGVS !

C. Mbt de familiale problemen ingevolge het huwelijk met een Mariban clanlid

Verwerende partij borduurt verder op haar visie aangaande het ongeloofwaardig karakter van het huwelijk om vervolgens de gekende problemen hierdoor meteen ook als ongeloofwaardig van tafel te veen.

Ingevolge de problemen met maar familie inzonderheid de doodsb bedreigingen aan haar adres, huurde verzoekster haar echtgenoot in de stad HARGEISA een kamertje waar beiden vervolgens 5 maanden lang verbleven, en in allergrootste anonimiteit verbleven. Zij kwamen enkel buiten voor de hoogstnoodzakelijke zaken

De kamer is in tegenstelling tot wat verwerende partij aangeeft doch niet staft, allerminst gelegen "in de buurt van haar familie.

De kamer is gelegen in de wijk HERA AWR; deze is op een half uur met de bus van de woonplaats van haar familie verwijderd. Het is misleidend te spreken van naburige wijken, wanneer de afstand dermate groot is.

Verwerende partij laaft zich aan persoonlijke veronderstellingen die elk objectief karakter ontberen en bijgevolg niet dienstig zijn om een analyse ten gronde op objectieve leest geschoeid, te voeren.

D. Mbt de levensomstandigheden van verzoekster haar echtgenoot in HARGEISA na haar vertrek in Nederland

Verzoekster heeft allerminst tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er bij lezing van de notities, die pas samen met de bestreden beslissing werden overgemaakt aan verzoekster - zodat een correctie van de inhoud voorafgaand hieraan niet mogelijk was- verwarring is opgetreden.

Verzoekster wenst hierop het volgende te repliceren.

Verzoekster haar echtgenoot was als taxichauffeur actief toen zij met hem in het huwelijk trad. Na haar vertrek naar Nederland heeft haar echtgenoot zijn activiteiten nog enkele dagen voortgezet en deze vervolgens stopgezet.

E. Mbt de aanwezigheid van verzoekster in de woonst van haar zus en de houding van haar familie

Verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoekster omtrent de gekende problemen met haar broer.

Evenwel is opnieuw sprake van hoogst subjectieve veronderstellingen en aannames, en ontbreekt een afdoende diepe bevraging van verzoekster om een gefundeerde beslissing te kunnen nemen.

Vooreerst heeft verzoekster meermaals verklaard dat haar kinderen op straat aan het spelen waren met andere kinderen uit de buurt.

Haar broer heeft de kinderen nooit gekend, dus hij kon hen onmogelijk herkennen. Bovendien speelden zij niet exact voor de deur dan wel wat verderop in de straat.

Verzoekster schatte terecht het risico op problemen minder groot in door hen op straat te laten spelen dan door hen binnen in huis te moeten verstoppen met een grote kans op geluid en betrapping !

Verwerende partij verwijst onterecht naar een later tijdstip waarop verzoekster het land verliet met haar kinderen in een taxi, om te stellen dat zij perfect het huis had kunnen verlaten op het moment dat zij zich in het huis van de zus bevond.

Niets is minder waar!

Verzoekster bevond zich daadwerkelijk in een bijzonder hachelijke positie nu zij wist dat haar broer onderweg was naar de woonst en hij elk ogenblik kon toekomen. Het nemen van een taxi zou in die omstandigheden bijzonder risicovol geweest zijn !

Zij opteerde er bijgevolg voor om zich stil te houden in het huis van haar zus en de kinderen op straat te laten spelen. De koffers pakken en met drie kleine kinderen het huis verlaten terwijl haar broer op elk ogenblik kon toekomen, zou pas een zeer riskante onderneming geweest zijn.

Daarentegen was het vertrek van verzoekster voorbereid, had zij de koffers klaar en regelde zij een taxi zonder dat haar broer met zekerheid zou opduiken ieder moment

Het betreft dus 2 totaal onderscheiden situaties die in niets met mekaar kunnen vergeleken worden zoals verwerende partij onterecht doet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij verschillende zaken door mekaar haspelt, wat geheid tot verwarring leidt, verwarring die onterecht in het nadeel van verzoekster wordt uitgelegd.

Zo bijvoorbeeld waar verwerende partij stelt dat verzoekster zich tegensprekt over de wijze waarop haar broer zou ingelicht geweest zijn over haar komst.

Verzoekster heeft in haar relaas duidelijk aangegeven dat haar broer ingelicht werd door zijn echtgenote! Zij heeft nooit iets anders beweerd !

Haar broer wist effectief dat verzoekster teruggekeerd was naar HARGEISA en dat zij bij de zus verbleef. Verzoekster moest haar zus smeken om niet te vertellen over haar aanwezigheid toen zij vernam dat de broer onderweg was. Juist omwille van het vertrouwen in zijn zus, heeft verzoekster haar broer de woonst niet doorzocht toen zij hem meedeelde dat verzoekster " even weg was" .

Verzoekster kon het gesprek van haar broer met de zus horen nu hij aan de deur stond en zij hem hoorde spreken. De veronderstellingen van verwerende partij op dit punt zijn volstrekt absurd.

Van beweerde "inconsistente" verklaringen is allermindst sprake!

Tot slot stelt verwerende partij zich vragen bij de houding van de vader van verzoekster als zou deze niet aan de broer hebben meegedeeld dat verzoekster was teruggekeerd.

Deze zienswijze berust opnieuw op onderliggende persoonlijke aannames en veronderstellingen, hetgeen een ontoelaatbare handelwijze is.

Verzoekster haar broer werd ingelicht door zijn echtgenote. De vader van verzoekster wist van de broer zelf dat deze op de hoogte was van de komst van verzoekster en dat ze meerdere kinderen had gemaakt, zodat er geen behoefte meer was bij de vader om de broer op de hoogte te stellen ! !

Verzoekster is op geen enkel ogenblik geconfronteerd geweest met deze beweerde tegenstrijdigheden zodat zij hierover geen verweer heeft kunnen laten gelden hetgeen een schending van artikel 6 EVRM uitmaakt."

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal naliet om afdoende onderzoek te voeren naar haar profiel en leefwereld. Haar profiel werd ook onvoldoende in overweging genomen bij de beoordeling ten gronde. Bij gebreke aan een gedegen feitenvinding, kon de commissaris-generaal niet op afdoende en objectieve wijze tot de conclusie komen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking (VGV). Dit wordt gestaafd met een medisch attest en wordt dus niet betwist. Verzoekster acht dit, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, een “*bijzonder relevant*” gegeven. Zij wijst erop dat slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking en foltering een kwetsbaar profiel hebben overeenkomstig artikel 21 van de Opvangrichtlijn 2013/33/EU. Haar kwetsbaar profiel vormt de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Dit heeft volgens verzoekster immers een impact op de wijze van evaluatie en beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, in het bijzonder op de beoordeling van haar geloofwaardigheid. Het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst. Zij benadrukt, onder verwijzing naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat rekening moet worden gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en kwetsbaar profiel.

Verder merkt zij nog op dat het in bepaalde gevallen noodzakelijk is om bijzondere procedurele noden te garanderen zodat een verzoekster aanspraak kan maken op haar rechten en kan voldoen aan haar verplichtingen tijdens de asielprocedure. Bijzondere procedurele noden of het bieden van bijzondere procedurele garanties (terminologie van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU) is dan cruciaal voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoekster wijst hierbij op kritiek van de organisatie NANSSEN dat de commissaris-generaal een te enge invulling geeft aan het concept van bijzondere procedurele noden, dat niet beperkt is tot procedurele aspecten maar tevens betrekking heeft op de evaluatie van de beschermingsnood, waaronder de beoordeling van de geloofwaardigheid, aangepast aan bepaalde kwetsbare profielen ten einde een correct verloop van de asielprocedure te garanderen. Zij verwijst verder naar rechtspraak van de Raad waarin volgens haar werd geoordeeld dat “*maatregelen voorzien door het Koninklijk besluit dat de werking van het CGVS bepaalt niet beschouwd kunnen worden als maatregelen die tegemoetkomen aan bijzondere procedurele noden*”. Zij verwijst ook naar informatie van NANSSEN waaruit kan blijken dat, ingevolge de kwetsbaarheid van de verzoekster om internationale bescherming, de bewijslast flexibel moet toegepast worden. Dit betekent dat de instanties een samenwerkingsplicht hebben bij de vaststelling van de feiten van het verzoek en dat desgevallend het “*oordeel van de twijfel*” moet worden toegepast. De toepassing van bijzondere procedurele noden is voor verzoekers met een kwetsbaar profiel een essentieel onderdeel van een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Verzoekster voert aan dat er *in casu* geen bijzondere procedurele noden werden toegekend, noch werd zij hieromtrent bevraagd. Gezien zij zich in een versnelde procedure bevindt, had zij niet de mogelijkheid om de nodige zorgverlening te krijgen en zich te laten bijstaan door een psycholoog. Verzoekster wijst verder op de aanvullende brief van de organisatie NANSSEN aan de commissaris-generaal waarin de aandacht wordt gevestigd op het risico op herinfibulatie in hoofde van verzoekster. Zij meent nog dat de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat verzoekster dit motief niet tijdig heeft ingeroepen, gezien er nergens een verplichting gestipuleerd is voor verzoekster om haar asielmotieven in te roepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan dan ook niet in verzoeksters nadeel weerhouden worden. Zij citeert verder nog uit de voormelde brief van NANSSEN en voert aan dat de commissaris-generaal hier nergens inhoudelijk op ingaat. Zij stelt integendeel dat “*elk onderzoek ten gronde ontbreekt vanuit de onhoudbare stelling dat op grond van het ongeloofwaardig geacht karakter van de problemen van mevrouw met haar familie, ook het risico op herinfibulatie niet aanwezig is*”. Zij meent dat deze zienswijze niet opgaat nu de problemen die zij inriep, die door de commissaris-generaal onterecht als niet aannemelijk worden beschouwd, betrekking hebben op de problemen ingevolge haar huwelijk met een lid van de Madibaan-clan. Zij wijst er verder op dat het risico op VGV in hoofde van haar dochter wel werd erkend door de commissaris-generaal, gelet op de erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde (verzoekschrift, stuk 2). Zij meent dat de commissaris-generaal “*er zich onmogelijk vanaf [kan] maken met een dermate beperkte motivering die elke feitelijke grondslag ontbeert en ontdaan is van elke redelijkheid*.”

Verzoekster verwijst verder nog naar artikel 63 van het Verdrag van Istanbul dat de lidstaten verplicht om in gendersensitieve opvang- en asielprocedures te voorzien. Deze laten toe de specifieke situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van VGV in overweging te nemen en houden onder meer in dat de instanties waarborgen dat een ondersteunende omgeving wordt gecreëerd voor deze vrouwen dewelke hen in staat stelt om relevante informatie naar voor te brengen. Dit impliceert dat bij aanvang van de procedure de confidentialiteit van hun verzoek dient te worden gegarandeerd en doorheen de procedure aandacht moet geschonken worden aan culturele gevoeligheden. Dit houdt ook in dat de asielinstanties spontaan moeten onderzoeken of er gendergerelateerde motieven zijn, ook als de vrouw deze niet expliciet (bij aanvang van de registratie van haar verzoek om internationale bescherming) naar voor

brengt. Dit ligt immers vervat in het beginsel van de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit de UNHCR-richtlijnen, Europese regelgeving en jurisprudentie. De situatie van vrouwen in bepaalde landen van herkomst is immers dermate slecht, dat zij automatisch tot een risicogroep horen. Dit in het bijzonder voor vrouwen die slachtoffer zijn van vrouwelijke genitale verminking in bepaalde landen waar de prevalentiegraad heel hoog is zoals *in casu* Somalië. Concreet betekent dit wanneer deze vrouwen of meisjes niet spontaan zelf het risico op vrouwelijke genitale verminking aanhalen, van de asielinstanties in dit kader een proactieve houding kan verwacht worden om de vrees op vrouwelijke genitale verminking spontaan te onderzoeken. Tevens dienen de asielinstanties in het kader van hun onderzoek en beoordeling, gebruik te maken van de beschikbare gender-relevante landeninformatie. Dit blijkt uit informatie van NANSEN.

Verzoekster wijst er verder op dat VGV, volgens de Declaration on the Elimination of Violence against Women en het Verdrag van Istanbul, wordt beschouwd als ontoelaatbaar geweld tegen vrouwen en gelinkt is aan de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag. Dit wordt volgens haar bijgetreden door UNHCR, dat tevens meent dat het foutief is om te oordelen dat vrouwen die reeds VGV hebben ondergaan geen vrees meer hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De gevolgen van VGV blijven voortduren en beperken zich niet tot de verminking zelf. Verzoekster meent dat haar risico op voortdurende vervolging in Somalië *“bijzonder groot”* is, als alleenstaande ontheemde vrouw zonder netwerk. Zoals hierboven aangetoond loopt zij een ernstig risico om slachtoffer te worden van seksueel geweld, wat gezien haar fysieke verminkingen grote fysieke en psychologische gezondheidsgevaaren met zich meebrengt. Bovendien heeft verzoekster als alleenstaande vrouw in een klassiek masculien gedomineerde samenleving zeer weinig autonomie over haar eigen seksuele gezondheid en bijvoorbeeld haar wens zich voort te planten. Een eventuele zwangerschap kan ernstige gevolgen hebben voor haar fysieke (en uiteraard mentale) gezondheid omwille van de eerdere VGV. Verzoekster citeert hierbij uit informatie van Nansen. Verzoekster voert aan dat de in de Somalische context de gevolgen hiervan ook bijzonder ernstig zijn, waarbij zij toelicht dat: *“er is een groot gebrek aan adequate zorg voor vrouwen. Er is gebrek aan basisinfrastructuur, gezondheidspersoneel, ziekenhuizen en vroedvrouwen. Somalië heeft een van de hoogste mortaliteitsgraden van moeder- en kindersterfte door onder andere complicaties bij de geboorte. 1 op 12 vrouwen in Somalië sterft tijdens haar zwangerschap volgens cijfers van UNICEF. Vrouwen die besneden werden lopen een disproportioneel groot risico. Deze realiteit wordt ook weerspiegeld in de bevindingen van Human Rights Watch, die ernstige tekortkomingen in het gezondheidssysteem van Somalië, en specifiek met betrekking tot de zorg voor vrouwen aankaart.”*

Verzoekster gaat ten slotte nog in op de rechtspraak van de Raad met betrekking tot VGV.

Verder voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal *“het principe van familiale eenheid”* schendt. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de eigen vrees van verzoekster, en dit in verband met het risico op besnijdenis van haar dochter, met de toekenning van een afgeleid vluchtelingenstatuut aan familieleden op grond van het principe van de gezinseenheid en het hoger belang van het kind.

Verzoekster benadrukt dat het kind een autonoom rechtssubject is geworden in het asielrecht, daar het slachtoffer kan worden van specifieke daden van vervolging op grond van hun leeftijd of geslacht, zoals *in casu* VGV. Het geweld is soms afkomstig uit de familiale omgeving van het kind zelf wanneer deze onder druk wordt gezet door de gemeenschap, zodat het gezin het land moet verlaten om het kind in veiligheid te brengen en te beschermen, aldus verzoekster. Zij verwijst hierbij naar artikel 9, tweede lid, *sub f)*, van de Richtlijn 2011/95/EU en naar artikel 7, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Verzoekster meent dat bij de autonome erkenning van minderjarige kinderen als vluchteling, zich de vraag stelt naar de begunstigden van het afgeleid vluchtelingenstatuut, aangezien deze minderjarigen integraal deel uitmaken van een gezin waarvan zij materieel afhankelijk zijn. Zij licht hierbij toe als volgt:

“Hoewel de Belgische wetgever deze kwestie onbeantwoord laat, is er wel een duidelijk antwoord terug te vinden in de richtlijnen van UNHCR en de Kwalificatierichtlijn.

Hoewel het principe van gezinseenheid niet als dusdanig in het Verdrag van Genève is opgenomen, wijst een recent arrest van de RVV van 15 januari 2019 terecht op het feit dat het principe van gezinseenheid haar oorsprong vindt in de Diplomatieke Conferentie die het Verdrag van Genève heeft aangenomen. (UN Conference of Plenipotentiaries on the Status of Refugees and Stateless Persons, Final Act of the United

Nations Conference of Plenipotentiaries on the Status of Refugees and Stateless Persons, 25 July 1951, A/CONF.2/108/Rev.I <https://www.refworld.org/docid/40a8a7394.html>

Het uitvoerend comité van de UNHCR heeft zich deze principes eigen gemaakt.

Het UNHCR erkende het principe van een afgeleid vluchtelingenstatuut voor ascendenten van een minderjarige erkende vluchteling later in het bijzonder in haar oriëntatienota inzake VGV en in haar richtlijnen met betrekking tot de asielaanvragen van kinderen. In beide teksten benadrukt het UNHCR de wederkerigheid van dit principe, in die zin dat de ouders *mutatis mutandis* ook moeten kunnen genieten van een afgeleid vluchtelingenstatuut indien hun kind erkend werd als vluchteling. Uit beide teksten blijkt dat UNHCR de voorkeur geeft aan een sociale of emotionele afhankelijkheid boven een financiële afhankelijkheid.

Volgens UNHCR is het niet logisch om het afgeleid verblijfsrecht op grond van gezinseenheid slechts in één richting te laten gelden op grond van het "ten laste" criterium.

Hoewel de adviezen en aanbevelingen van de UNHCR geen bindende wettelijke normen zijn, moeten zij niettemin worden erkend als beginselen voor de interpretatie van deze wettelijke normen."

Verzoekster verwijst verder naar artikel 2, j) en artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU en leidt hieruit af dat: *"Er is aldus wel degelijk sprake van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen."* Zij verwijst nog naar de rechten omvat in artikelen 24 tot 35 van de Richtlijn 2011/95/EU. Verder voert zij aan dat het enkele feit dat België artikel 23 van voormelde richtlijn nog niet heeft omgezet in het Belgisch recht, niets afdoet aan de op België rustende verplichting om een richtlijnconforme interpretatie uit te voeren van de Belgische regelgeving. Zij verwijst hierbij naar niet-nader gespecificeerde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie en leidt hieruit af als volgt: *"[h]et is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming."*

Verzoekster meent dan ook dat de weigering om haar de vluchtelingenstatus te erkennen, die maakt dat zij een beroep moet doen op de nationale procedures tot bekoming van een verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die evenwel een *"volstrekke gunst"* uitmaakt, niet verenigbaar is met artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Zij wijst erop dat deze beslissing de effectiviteit van het vluchtelingenstatuut van haar dochter ondermijnt, aangezien dit de ouders en het kind in een extreem precaire situatie plaatst en een mogelijke scheiding van de gezinsleden veroorzaakt. Zij meent dat de onzekere verblijfssituatie niet in het hoger belang is van het kind, dat erkend werd als vluchteling.

Verzoekster meent dat de mogelijkheid een verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvoldoende is om tegemoet te komen aan de garanties conform de Richtlijn 2011/95/EU. Zij wijst er hierbij op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft om een verblijfsvergunning toe te kennen conform deze regelgeving en dat zij tijdens de procedure niet over enige verblijfstitel beschikt en geen enkel recht kan uitoefenen, zodat zij *"niet [kan] werken, moeilijker een woning kan huren en arrestatie riskeert."* Zij stelt dat veel ouders mogelijks problemen zullen ondervinden om te voldoen aan de documentaire en financiële ontvankelijkheidsvoorwaarden. Het geregulariseerde verblijf is bovendien tijdelijk van aard en onderworpen aan de voorwaarde om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen of tewerkstelling. Zij wijst er nog op dat deze procedure onzeker is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet gebonden is aan een termijn om een beslissing te nemen en de aanvrager in afwachting geen recht heeft op een verblijfsvergunning of enig recht dat eruit voortvloeit. Zij leidt hieruit af dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU zich verzet tegen een weigering van de vluchtelingenstatus in hun hoofde, nu dit tot gevolg zou hebben dat zij gedwongen dient terug te keren naar haar herkomstland en dit zou leiden tot een breuk in de gezinsbetrekkingen, in strijd met artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en de verplichting van de EU-lidstaten om de eenheid van het gezin te bewaren.

Verzoekster benadrukt nog dat, *"volgens vaste rechtspraak"*, een positieve verplichting om een verblijfstitel af te leveren kan voortvloeien uit internationale bepalingen ter bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven, met name wanneer een weigering van het verblijf zou leiden tot een onderbreking van het gezinsleven, terwijl het gezinsleven in een ander land niet kan worden voortgezet. Dit is het geval in de situatie van verzoekster. Zij komt als ouder van een erkende vluchteling door de bestreden beslissing terecht in een situatie van *"legal limbo"*: *"Ze kunnen immers niet worden teruggestuurd gelet op het verbod de kinderen van hun ouders te scheiden (artikel 8 EVRM), maar worden concreet in de onmogelijkheid gesteld om op een adequate en humane manier in te staan voor de zorg en de opvoeding van hun minderjarige kind, erkend vluchteling."*

Verzoekster verwijst verder nog naar rechtspraak van het EHRM en het Europese Hof van Justitie met betrekking tot het principe van gezinseenheid en stelt dat deze oproept om “soepelheid en menselijkheid aan de dag te leggen”. Zij citeert verder nog uit rechtspraak van de Raad en meent dat deze in de lijn ligt van de richtlijnen van het UNHCR.

Verzoekster voert nog aan dat de commissaris-generaal ook rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, en wijzen hierbij op de artikelen 3 en 10, § 1, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, naar informatie van het VN-Comité voor de Rechten van het Kind, naar artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU, naar de voormelde bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 22bis van de Grondwet en naar rechtspraak van de Raad. Zij besluit dat *in casu* de commissaris-generaal geen rekening heeft met gehouden met de belangen van haar minderjarig kind en dat haar specifieke noden geen (essentiële) overweging hebben gevormd in de besluitvorming van de commissaris-generaal. Zij meent dus dat het hoger belang van het kind niet in acht werd genomen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij geeft een korte theoretische toelichting en voert hierbij aan als volgt:

“In hoofde van verzoekster bestaat een autonome vrees als ouder van een niet besneden dochter zodat sprake is van een reële vrees op ernstige schade door een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Somalië.

Zo riskeert zij op grond van haar verzet tegen de besnijdenis van hun dochter, potentieel uit de gemeenschap te worden verbannen

Immers is verzoekster zelf ook besneden hetgeen met een medisch attest werd aangetoond, net zoals haar overige familie (moeder, zussen, tantes, grootmoeder)

Verzet tegen deze traditie, is onmogelijk, wordt afgekeurd.

Gelet op het profiel van verzoekster als laaggeschoolde alleenstaande vrouw, de afwezigheid van enige werkervaring en het gebrek aan elke financiële zelfredzaamheid, de preciaire veiligheidssituatie in Somaliland kan verzoekster als alleenstaande moeder van 3 minderjarige kinderen, en zwanger van een zesde kind op heden, een meisje nergens effectieve bescherming genieten. Leven buiten de gemeenschap betekent een bestaan volledig op zichzelf teruggeworpen, hetgeen voor verzoekster zeer veel risico teweegbrengt op blootstelling aan geweld ontbering en armoede. Het belang van de gemeenschap is dermate groot dat een geïsoleerd leven samenvalt met een bestaan in de marge.

Bovendien verblijven er twee kinderen, beide meisjes bij de vader in ETHIOPIE. De kinderen hebben geen verblijfsdocumenten en kunnen onmogelijk verzoekster in BARGEISA vervoegen.

Verwerende partij houdt allerminst rekening met deze bijzondere omstandigheid

De tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke leefwereld van verzoekster, en haar minderjarig dochtertje en de situatie in Somalië zoals hoger uiteengezet, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 §2 Vw te beoordelen.

Relevant bij terugkeer is het profiel van de terugkerende personen. Daarbij gaat het onder andere om clanafkomst, de sociale positie die men inneemt, of men beschikt over een netwerk en over financiële middelen en het soort vaardigheden waarover men beschikt.

Verzoekster is een alleenstaande moeder van vijf kinderen, waarvan er drie minderjarige kinderen bij haar fysiek verblijven, en 2 dochtertjes bij de vader in Ethiopië vast zitten bij gebrek aan geldige verblijfsdocumenten / ID documenten.

Het profiel van verzoekster is dat van een bijzonder kwetsbare vrouw, laaggeschoold en onervaren op professioneel vlak, zonder enig familiaal netwerk waarop zij in geval van terugkeer kan terugvallen, zodat de kans reëel is in geval van terugkeer naar Somalië dat zij in extreme armoede zal verzeild raken.

Verzoekster riskeert namelijk uitgesloten te worden door de familie op grond van haar weigering om de meisjes te laten besnijden, terwijl de hele familie vrouwen besneden is en dit als een vereiste ziet voor de jonge meisjes die hierin geen keuze hebben.

Verder kan verzoekster evenmin terugvallen op haar echtgenoot nu deze grotendeels afwezig is om de zorg voor zijn zieke moeder in Ethiopië op te nemen, en ook hij afhankelijk is van de goodwill van zijn broer die geld verzendt vanuit Nairobi.

Bovendien is de clanafkomst van verzoeker haar echtgenoot bijzonder problematisch nu deze systematisch gediscrimineerd worden en uitgesloten blijven van een volwaardige deelname aan de samenleving.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoekster voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster vervolging dient te vrezen wanneer zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden.”

Verzoekster stelt verder dat alleenstaande ontheemde vrouwen zonder netwerk die slachtoffer werden van VGV een objectief risico op vervolging lopen in Somalië, omwille van hun behoren tot een specifieke sociale groep die *“een aantal vervolgingsgronden combineert”*. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat de individuele vervolgingsgronden cumulatief kunnen leiden tot een situatie waarin het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Alleenstaande vrouwen zonder netwerk zijn een bijzonder kwetsbare sociale groep die omwille van deze reden vervolging vrezen in de zin van het Vluchtelingenverdrag, aldus verzoekster. Vrouwen lopen ook een disproportioneel groot risico om slachtoffer te worden van gericht geweld. Dit is enerzijds omwille van het wijdverspreide seksuele geweld, dat zijn oorsprong vindt in de volatiele veiligheidssituatie en dat zich voornamelijk naar vrouwen richt. Daarnaast speelt ook hun vergrote economische kwetsbaarheid en gebrek aan mogelijkheden om zelf te voorzien in hun levensonderhoud een grote rol, waardoor zij risicovolle situaties moeten opzoeken om zichzelf te onderhouden. Bovendien speelt ook de algemene masculien gedomineerde Somalische cultuur waarbij vrouwen zonder mannelijke bescherming verhoogd gevaar lopen, mee. Ten slotte is het ook zo dat alle bronnen gewag maken van het belang van de clan-structuren en een familiaal netwerk om te overleven in Somalië. Personen die geen dergelijk netwerk meer hebben omdat zij gedurende lange tijd niet verbleven in Somalië of op jonge leeftijd wegtrokken en aldus geen kans gehad hebben om dergelijk netwerk op te bouwen zijn bijzonder kwetsbaar in deze samenleving. Verzoekster citeert hierbij uit informatie van UNHCR waaruit volgens haar blijkt dat het feit een vrouw te zijn aanleiding kan geven tot vervolging op basis van een sociale groep.

Verder citeert verzoekster op informatie van Amnesty International en het Freedom World Report van 2018 met betrekking tot het risico op (seksueel) geweld en discriminatie van (alleenstaande) vrouwen. In het geval van Somalië duidt het UNHCR vrouwen en meisjes en personen die het risico lopen om slachtoffer te worden van mensenhandel specifiek aan als personen met een risicoprofiel die potentieel nood hebben aan internationale bescherming. Vrouwen die vluchtten en intern ontheemd zijn in Somalië of vrouwen die intern ontheemd zijn omwille van het feit dat zij gedurende zeer lange tijd niet in Somalië verbleven en aldus geen thuisbasis meer hebben, zijn een specifiek kwetsbare groep die een verhoogd risico lopen op vervolging, aldus verzoekster. Het zijn vooral deze vrouwen die kwetsbaar zijn voor seksueel geweld, ander fysiek geweld, uitbuiting en mensenhandel in het kader van het niet-internationale gewapende conflict en volatiele veiligheidssituatie in Somalië, aldus verzoekster. UNHCR stelt volgens informatie van Nansen bovendien duidelijk dat ook terugkerende vrouwen zich in deze positie bevinden en dat Somali's die gedwongen terugkeerden intern ontheemd bleven en een vergroot risico op mensenrechtenschendingen, inzonderheid mensenhandel, lopen. Ten slotte stelt verzoekster dat uit de informatie van Nansen blijkt dat uit verschillende internationale rapporten kan blijken dat de zeer zwakke economische status van vrouwen, in het bijzonder zij die intern ontheemd zijn, hen een bijzonder kwetsbare groep maakt. Zij merkt op dat:

“Deze vaststellingen dienen ook samen gelezen te worden met onderdeel d) Vrees voor vervolging: alleenstaande vrouwen zonder netwerk van dit advies.

Zo verwijst UNFPA specifiek naar de zwakke economische positie van vrouwen in de Somalische samenleving en specifiek intern ontheemde vrouwen. Zo lopen vrouwen die niet bekend zijn met het gebied of de clans waar ze verblijven een groot risico, spelen de beperkte mogelijkheden om te voorzien in het eigen levensonderhoud een rol en brengt interne ontheemding grote risico's mee op geweld.

Ook Human Rights Watch dat bij gebrek aan economische opportuniteiten vrouwen een groot risico lopen op seksueel geweld. <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/03/NANSENGegronde-vrees-tot-vervolging-van-een-alleenstaande-ontheemde-vrouw-zonder-netwerk-in-Somali%C3%AB-die-slachtoffer-werd-van-FGM-Feb-2019.pdf>”.

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt de volgende documenten:

- de COI Focus *“Somalië. Vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Somaliland en Puntland”* van Cedoca van 9 juni 2016;
- het rapport *“Somalia – Female genital mutilation”* van Lifos van 7 maart 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift lijkt te betogen, kan het loutere feit dat verzoekster een kwetsbaar profiel bezit ten gevolge van haar VGV, op zich niet volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Zij kan niet worden bijgetreden waar zij poneert dat zij niet bevraagd werd over het bestaan van enige bijzondere procedurele noden in haar hoofde, gezien uit het administratief dossier genoegzaam blijkt dat zij bij aanvang van de procedure de Vragenlijst "*Bijzondere procedurele noden*" heeft ingevuld. De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat verzoekster "*Neen*" antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot internationale bescherming kunnen bemoeilijken ("*Vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ*", stuk 7). Verzoekster voert nog aan dat zij zich ten gevolge van het feit dat zij in de versnelde procedure zit niet kon laten bijstaan door een psycholoog, doch de Raad merkt op dat zij noch bij het invullen van de Vragenlijst "*Bijzondere procedurele noden*" noch op enig ander moment tijdens de procedure melding gemaakt heeft van psychologische problemen in haar hoofde. Hoewel van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit zou vermelden, blijken zulke problemen evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming. Het is aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Dit is *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval. Verzoekster licht evenmin *in concreto* toe welke steunmaatregelen dienden te worden genomen in het kader van haar verzoek, noch op welke manier het ontbreken van bepaalde steunmaatregelen een negatieve invloed zou hebben gehad op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek. De Raad kan dan ook besluiten dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat zij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure en dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met enige bijzondere procedurele noden in haar hoofde.

2.4. Verzoekster slaagt er niet in om de door haar ingeroepen problemen, zijnde dat zij een vrees heeft voor haar familieleden omdat zij in het geheim gehuwd is met een lid van de minderheidsclan Madiban, aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat haar verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoekster er echter niet in om de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing wees terecht op verzoeksters tegenstrijdige verklaringen inzake haar herkomst, vervolgingsfeiten en familieleden in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming in Nederland en België. Verzoekster herhaalt haar verklaring dat zij in Nederland op advies van derden onjuiste verklaringen aflegde, doch acht het begrijpelijk dat zij als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen zonder eigen vertrouwd en betrouwbaar netwerk gevolg gaf aan het advies dat zij ontving van medebewoners in het centrum die haar enige vorm van sociaal contact waren. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeksters omstandigheden in Nederland geen afdoende verklaring kunnen vormen voor haar misleidende verklaringen in het kader van haar verzoek aldaar. Deze ontslaan verzoekster immers niet van de medewerkingsplicht die op haar rust. Indien verzoekster werkelijk meent dat zij een nood had aan internationale bescherming, kon van haar dus weldegelijk worden verwacht dat zij de Europese instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek van meet af aan in vertrouwen zou nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en deze instanties correct inlicht over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute en de problemen die haar ertoe genoopt hebben om haar land van herkomst te verlaten. Verder merkt de Raad op dat van iemand die zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over haar herkomst, vluchtmotieven en familieleden afbreuk doen aan haar algehele geloofwaardigheid. De Raad is daarenboven van oordeel dat deze vaststelling tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de thans, in het kader van haar verzoek in België, ingeroepen problemen.

Immers, de vaststelling dat verzoekster tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Nederland bewust misleidende verklaringen aflegde inzake haar herkomst en asielmotieven doet vermoeden dat zij zelf van oordeel was dat haar werkelijke herkomst en redenen voor haar vlucht uit Somalië geen internationale bescherming rechtvaardigden.

Verzoeksters toelichting in het verzoekschrift over hoe zij haar echtgenoot leerde kennen biedt naar het oordeel van de Raad geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij na drie weken pas vernomen zou hebben dat hij een lid was van de Madiban-clan. Uit de landeninformatie waar de bestreden beslissing naar verwijst (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2) blijkt immers genoegzaam dat het clansysteem de belangrijkste sociale factor is in Somalië en dat Somaliërs hun exacte positie in het clansysteem kennen. Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster sneller op de hoogte was of zich zou stellen van de clan van een man met wie zij telefonisch contact onderhield. Het verweer dat zij een laaggeschoolde vrouw is afkomstig uit een traditioneel gezin met een zwak intellectueel en sociaaleconomisch profiel kan verder in de Somalische context bezwaarlijk volstaan om te verklaren waarom verzoekster dermate lichtzinnig is omgesprongen met het huwen van een lid van een minderheidsclan, zoals blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing die gebaseerd is op haar verklaringen. Verzoekster brengt geen bewijs bij dat zij over onvoldoende intellectuele capaciteiten zou beschikken om de gevolgen van dergelijk huwelijk te kunnen inschatten en dit kan evenmin blijken uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt integendeel dat verzoekster zich weldegelijk bewust was dat zij problemen kon krijgen als zij trouwde met een lid van een minderheidsclan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14). Ook in haar verzoekschrift geeft zij nog aan dat leden van minderheidsclans gediscrimineerd worden en door de andere clans uitgesloten worden op het sociaal vlak. Verzoekster verklaarde verder dat haar familie geweigerd had dat zij met haar echtgenoot zou trouwen toen zij hoorden van zijn clan (*Ibid.*, p. 12). Van verzoekster kan dan ook, zelfs rekening houdend met haar profiel dat overigens slecht gesteund is op haar verklaringen, wel degelijk verwacht worden dat zij op een doorleefde en geloofwaardige wijze kan toelichten waarom zij er bewust voor koos om in te gaan tegen de wil van haar familie en de maatschappij door in het geheim te huwen met een lid van een minderheidsclan. De Raad treedt echter de bestreden beslissing bij dat verzoeksters laconieke verklaringen op dit punt getuigen van een lichtzinnigheid die onverenigbaar is met de gevolgen die een huwelijk met een lid van een minderheidsclan met zich meebrengt, en dus niet kunnen overtuigen. Deze vaststellingen ondergraven aldus de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in het geheim te zijn gehuwd met een lid van een minderheidsclan.

Het verweer dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende bevraagd werd over de kennismaking met haar echtgenoot en haar profiel, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Verzoekster was immers in de mogelijkheid om verdere toelichting te bieden in haar verzoekschrift doch de Raad is, gelet op hetgeen voorafgaat, van oordeel dat deze toelichting geen afbreuk kan doen aan de motivering in de bestreden beslissing. De Raad ziet verder niet in welke invloed een verdere bevraging over de periode dat verzoekster niet bij haar echtgenoot inwoonde of diens huidige omstandigheden in Ethiopië zou kunnen hebben op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeksters verweer dat de kamer die zij samen met haar echtgenoot huurde gelegen was in een wijk die op een halfuur rijden met de bus van de woonplaats van haar familie verwijderd is, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij, gelet op de doodsb bedreigingen die werden geuit door verzoeksters broer, zich gedurende vijf maanden zouden vestigen in een wijk die grenst aan de wijk waar haar familie verblijft in Hargeisa. Deze vaststelling geldt te meer nu verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot na haar vertrek uit Hargeisa naar Ethiopië is gevlucht bij zijn moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster en haar echtgenoot reeds eerder in de mogelijkheid waren om uit Hargeisa te vluchten om zich te vrijwaren van vervolging door haar familie. Bovendien merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster en haar echtgenoot gedurende deze periode quasi geen problemen kenden met haar familie, hoewel het verzoekschrift aangeeft dat zij en haar echtgenoot wel nog buiten kwamen voor het hoogstnoodzakelijke en zij hierdoor het risico liepen dat de familie van verzoekster zou te weten komen waar zij zich bevinden. Dergelijke vaststellingen relativeren de ernst van de door verzoekster geschetste vrees voor haar familieleden.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden dat zij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de levensomstandigheden van haar echtgenoot, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent. Verzoekster meent dat er verwarring is opgetreden en licht toe dat haar echtgenoot na haar vertrek zijn werk als taxichauffeur nog enkele dagen heeft voortgezet om deze dan stop te zetten. Deze verklaring is echter tegenstrijdig met haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar echtgenoot niet meer terug ging werken en naar zijn moeder in Jigjiga verhuisde.

(Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). De Raad merkt echter op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud immers nooit melding gemaakt van enige tolkproblemen noch aangegeven dat zij de vragen op dit punt niet goed had begrepen. De vaststelling dat de notities van het persoonlijk onderhoud haar slechts bij de bestreden beslissing werd overgemaakt kan hieraan geen afbreuk doen, nu verzoekster niet *in concreto* aantoonde dat hetgeen in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij werkelijk verklaard heeft. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot na haar vertrek naar Nederland zijn werk als taxichauffeur nog een paar dagen heeft verdergezet in Hargeisa, niet overeenstemt met de door haar geschetste vrees door verzoeksters broer. Indien verzoekster en haar echtgenoot werkelijk dienden onder te duiken, omdat de broer van verzoekster hen bedreigde met de dood, is het immers niet aannemelijk dat haar echtgenoot zijn werkzaamheden als taxichauffeur vervolgens zou verderzetten. Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees voor vervolging.

De toelichting in het verzoekschrift kan verder geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij het huis van haar zus niet verliet toen haar broer belde dat hij zou langskomen om hun vader te bezoeken. Verzoekster beperkt zich tot het geven van loutere beweringen.

Het verzoekschrift vermeldt dat verzoekster nooit iets anders verklaarde dan dat haar broer via zijn echtgenote op de hoogte was gebracht van haar terugkeer naar Hargeisa en dat haar broer dus reeds op de hoogte was van dit feit toen hij naar het huis van hun zus kwam, doch dit verweer stemt niet overeen met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt immers dat verzoekster duidelijk verklaarde dat *“En volgens u had uw broer geen idee dat u al terug was in Hargeisa en bij uw vader verbleef, niemand had hem dat gezegd? Nee toen wist hij niets, de meisjes hebben niets verteld toen.(...)”* (*Ibid.*, p. 17). Deze verklaring is wel degelijk tegenstrijdig met verzoeksters overige verklaringen waaruit blijkt dat haar broer wel degelijk reeds op de hoogte was dat verzoekster teruggekeerd was naar Hargeisa.

Waar verzoekster aanvoert dat haar broer hun zus vertrouwde toen zij verklaarde dat verzoekster even weg was, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. De bestreden beslissing merkte terecht op dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoeksters broer haar werkelijk wou vermoorden, hij niet het huis zou zijn binnengekomen om verzoekster te zoeken, doch daarentegen waarschuwt dat hij later zou terugkomen.

Waar verzoekster aanvoert dat haar vader haar broer niet op de hoogte diende te stellen van het feit dat zij teruggekeerd was naar Hargeisa omdat diens echtgenoot dat reeds had gedaan, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat haar vader, die volgens verzoeksters verklaringen nog steeds kwaad was op haar omwille van haar huwelijk, haar broer niet zou vertellen dat zij zich in het huis bevond terwijl haar zus vertelde dat verzoekster even weg was (*Ibid.*, p. 17).

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.*

Vooreerst wordt opgemerkt dat doorheen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming in Europa tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw streek van herkomst en uw vluchtmotieven. Zo stelde u in Nederland dat u uit Mogadishu afkomstig bent en dat u Somalië ontvlucht bent om aan problemen met Al-Shabaab te ontsnappen (IND rapport van Nader Gehoor, p. 1 en p. 4-5). Voor het CGVS verklaart u echter dat uit Hargeisa in Somaliland afkomstig bent en dat u er tot aan uw eerste vertrek naar Europa in 2011 hebt verbleven (CGVS, p. 5 en 9). U stelt dat u nooit in Mogadishu bent geweest en dat u nooit problemen gehad hebt met Al Shabaab (CGVS, p. 5). Evenmin komen uw verklaringen aangaande uw familieleden zoals u ze in Nederland hebt afgelegd overeen met wat u hierover in België verklaart. Zo verklaarde u in Nederland dat u één broer en één zus hebt en dat uw beide ouders overleden zijn (IND rapport nader gehoor, p. 5-7). Bij de DVZ verklaarde u echter in Hargeisa vier zussen en een broer te hebben. Uw vader zou in Hargeisa wonen en uw moeder zou in 2019 overleden zijn (DVZ, verklaring DVZ 20 juli 2021, vraag 13 & 17 en CGVS, p. 8 en 9). U stelt dat u leugenachtige verklaringen aflegde in Nederland omdat u bang was en er u verteld was dat u niets over Hargeisa mocht vermelden en u papieren zou krijgen als u vertelde dat u problemen had met Al-Shabaab (CGVS, p. 5). Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin

af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het gegeven dat uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, vluchtmotieven en het familiaal netwerk dat er in uw hoofde bestaat doorheen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming in dergelijke mate uiteen lopen, tast dan ook in belangrijke mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Bovendien legt u ongeloofwaardige verklaringen af over uw huwelijk met een man die lid is van de minderheidsclan Madiban, dat aan de grondslag ligt van uw problemen met uw broer als gevolg waarvan u tot twee maal toe Somalië ontvlucht bent. Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat u toen u uw man leerde kennen in 2010 niet zou geweten hebben tot welke clan hij behoorde. Somaliërs kennen namelijk een uitgebreide clanstructuur en de Somalische maatschappij is op dit clansysteem gebaseerd (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u pas na drie weken te weten kwam wat de clan was van de man in wie u interesse had (CGVS, p. 7). Uw onwetendheid wat betreft zijn clan is des te ongeloofwaardiger in het licht van uw verklaringen dat de madiban in Hargeisa apart leefden van de rest van de bevolking en er als apart volk worden beschouwd (ibid.) Gevraagd naar wat u ervan vond toen u te weten kwam dat de man op uw wie verliefd was madiban was, zegt u enkel dat u geschrokken was, maar dat u van zijn persoonlijkheid hield (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt of u voor uw geheim huwelijk niet nadacht over de problemen die het kon opleveren, blijft u oppervlakkig en zegt u enkel dat u niet dacht dat u vermoord ging worden (CGVS, p. 14). Hierop gevraagd of u dan niet dacht dat u problemen ging krijgen, herhaalt u dat u niet dacht dat u vermoord ging worden maar dat u wel wist dat u als minderheid zou gezien worden en kleine problemen zou hebben (ibid.). U voegt eraan toe dat u toen nog heel jong was. Toen u trouwde was u echter al een volwassen vrouw van 24 jaar oud (CGVS, p. 5 en 6). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u een betere inschatting kon maken van de problemen die uw huwelijk binnen uw familie en gemeenschap zou veroorzaken en dat u minder laconiek met dit risico zou zijn omgegaan. Het gegeven dat u hier zo makkelijk aan voorbij zou zijn gegaan doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk met een man behorende tot de madiban minderheidsclan.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg van dit huwelijk met uw broer en de rest van uw familie zou hebben gehad. Bovendien legt u over deze problemen ook vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af. Wat betreft de periode die u en uw man na jullie huwelijk samen in Hargeisa hebben doorgebracht, zijn uw verklaringen ten eerste weinig aannemelijk. Zo ging u nadat uw huwelijk door uw familie was ontdekt, met uw man een kamer huren in de wijk Hera Awr, gelegen vlak naast de wijk Jijiga Yar, waar uw familie woonde (CGVS, p. 10 en 12). Volgens u waren de wijken wel aangrenzend maar waren de huizen niet in de buurt (CGVS, p. 10). In het licht van uw verklaringen dat uw broer ermee had gedreigd u te doden omdat u de familie ten schande had gemaakt en dat de rest van de familie hem gelijk gaf, is het merkwaardig dat u initieel de keuze maakte om samen met uw man een kamer te huren in de buurt van uw familie (CGVS, p. 12). Het is des te opmerkelijker dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot aan uw vertrek naar Nederland gedurende vijf maanden zonder problemen in deze kamer kon blijven wonen (CGVS, p. 12 en 15). U stelt dat u in deze periode niet meer durfde buiten komen uit vrees voor uw broer (ibid.). Ook uw man heeft uw broer nooit gezien, hoewel hij ook door hem met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 16). U stelt dat uw broer hem één keer belde maar dat uw man toen zijn nummer heeft veranderd (ibid.). Indien uw broer u en uw echtgenoot werkelijk wilde doden omdat u met uw huwelijk de familie ten schande had gemaakt, kan er immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij uw verblijfplaats in de naburige wijk in Hargeisa zou kunnen achterhalen. Het feit dat hij dit niet deed en dat jullie hem na het enige telefoontje naar uw man niet meer hoorden of zagen, relativeert dan ook de ernst van uw vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met uw broer.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de levensomstandigheden van uw man in Hargeisa na uw vertrek naar Nederland. Zo stelt u eerst dat uw man terug ging werken na uw vertrek (CGVS, p. 15). Vervolgens gevraagd of uw man na uw vertrek dan nooit problemen ondervond, past u uw verklaringen echter aan en stelt u dat hij niet meer terug ging werken en naar zijn moeder in Jijiga verhuisde (ibid.). Het feit dat u uw verklaringen hierover gaandeweg aanpast al naargelang de vragen die u gesteld worden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de problemen die u en uw echtgenoot hebben met uw familie.

Bovendien zijn uw verklaringen over de problemen die u in Hargeisa zou hebben gehad na uw vertrek uit Nederland evenmin geloofwaardig. Als u de vraag wordt gesteld of iemand van uw broers of zussen ooit in een ander land woonde, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). Echter, wanneer u later in het persoonlijk onderhoud de vraag wordt gesteld waarom u ondanks het gevaar uiteindelijk toch vanuit Djibouti naar Hargeisa reisde, stelt u dat uw broer toen in Saoedi-Arabië woonde en dat hij daar enkele jaren heeft verbleven (CGVS, p. 11 en 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u 'dacht dat er eerder enkel naar uw zussen gevraagd werd'. Dit kan echter de tegenstrijdigheid niet verklaren aangezien zowel uw broer als uw zussen ter sprake kwamen tijdens het gedeelte van het persoonlijk onderhoud waarin u verklaarde dat niemand van hen ooit in een ander land woonde (CGVS, p. 8 en 9).

Bovendien is het niet aannemelijk dat u met uw kinderen aanwezig was in het huis van uw zus toen uw broer daar langskwam. Hij had namelijk op voorhand naar uw zus gebeld om te zeggen dat hij zou langskomen om uw vader te bezoeken (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u na dat telefoontje nog in het huis van uw zus bent gebleven, stelt u dat u niet in één keer met al uw kinderen kon weggaan (ibid.). Indien u echter effectief gevreesd hebben voor uw leven en dat van uw kinderen kan er redelijkerwijze worden verwacht dat het huis van uw zus zou verlaten (CGVS, p. 16). Bovendien kon u, blijkens uw verdere verklaringen, later toen u op het punt stond om Somalië te verlaten wel zeer eenvoudig het huis van uw zus verlaten met uw vier kinderen door simpelweg een taxi te bellen die u daar kwam ophalen (CGVS, p. 17). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u geen dergelijke actie hebt ondernomen op het moment dat u wist dat uw broer het huis van uw zus zou bezoeken. Het feit dat u gewoon thuis blijft en uw kinderen buiten laat spelen ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid in verband met dit incident.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of uw broer op de hoogte was van uw terugkeer naar Hargeisa en het feit dat u bij uw zus en vader woonde. Zo zegt u initieel dat uw broer via zijn vrouw op de hoogte was van uw terugkeer en dat zij hem verteld had dat u terug thuis woonde en nog meer kinderen had gemaakt (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat uw broer niet wist dat u bij uw vader verbleef omdat niemand hem dat gezegd heeft en dat u uw zus gesmeekt had niets te zeggen (CGVS, p. 17). Meteen daarna verklaart u dan weer dat uw broer bij uw zus naar u vroeg, maar dat uw zus zei dat u 'even weg was', wat er dan weer op wijst dat hij wel degelijk wist dat u daar verbleef en dat uw zus dat ook aan hem toegaf (CGVS, p. 17). Het feit dat u hierover dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over het gedrag van uw broer toen hij de woning van uw zus bezocht, niet aannemelijk. Zo stelt u dat uw broer voor het huis met uw vader praatte en dat u dit kon horen van binnen. Uw broer zou zijn woede geuit hebben en gezegd hebben dat hij u ging vermoorden. Toch zou uw broer niet eens de woning zijn binnen gekomen om te kijken of u er was. Dat gedrag strookt dan ook niet met het feit dat hij u zocht en wilde vermoorden. Daarenboven zou uw broer op dat moment ook tegen uw zus gezegd hebben om u te waarschuwen dat hij die avond zou terugkomen (CGVS, p. 16-17). Opnieuw een weinig aannemelijk gegeven gezien hij u zo de kans gaf om opnieuw te vluchten.

Tot slot is het ook onwaarschijnlijk dat uw vader, die volgens u nog steeds kwaad was en die akkoord was met uw broer, op dat moment niet tegen uw broer zou vertellen dat u zich in het huis bevond (CGVS, p. 17). Uit deze weinig aannemelijke verklaringen blijkt wederom het ongeloofwaardig karakter van uw verhaal."

Waar verzoekster nog stelt dat zij niet bevraagd werd over de concrete maatschappelijke problemen die zij heeft ondervonden ten gevolge van haar huwelijk met een lid van een minderheidsclan en meent dat dit van belang is om een juiste inschatting te maken van haar vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Somalië, wijst de Raad erop dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar huwelijk met een lid van een minderheidsclan. Zij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij hierdoor bij een terugkeer naar Somalië vervolging vreest of een reëel risico op ernstige schade loopt, zodat verder onderzoek op dit punt zich niet opdringt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw, merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij gehuwd is met een man van een minderheidsclan en ten gevolge van dit huwelijk problemen zou kennen met haar familieleden. Gezien aan haar relaas over haar problemen en levensomstandigheden in Somalië geen enkel geloof kan worden gehecht, maakt zij evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Somalië een alleenstaande vrouw zonder netwerk of een intern ontheemde zou zijn en hierdoor vervolging vreest of een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekster maakt met de verwijzing naar wijdverspreid geweld tegen en discriminatie van vrouwen in Somalië evenmin aannemelijk dat zij louter

omwille van haar profiel als vrouw en haar aanwezigheid in Somalië zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hierbij in gebreke.

Waar verzoekster nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een VGV heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1) en een brief van NANSSEN (*Ibid.*, nr. 2), die voorhoudt dat er toepassing dient te worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, waar verzoeksters VGV inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en zich niet opnieuw kan voordoen. De medische problemen die verzoekster hierdoor zou ondervinden, ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar de brief van NANSSEN nog stelt dat verzoekster een risico loopt op herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië, merkt de Raad op dat deze brief grotendeels achtergrondinformatie bevat, die niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster werkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in Somalië omwille van haar VGV. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Somalië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken ter staving van haar vrees voor vervolging op dit punt. De bestreden beslissing wees er echter terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens de persoonlijke onderhoudsbezoeken enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat het niet inroepen van dit asielmotief bij aanvang van de procedure in haar nadeel kan worden weerhouden. Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat verzoekster alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder haar verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekster ook tijdens haar persoonlijk onderhoud geen vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV geuit heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5). Ongeacht of er van de instanties een proactieve houding kan worden verwacht om de vrees voor VGV te onderzoeken, mocht van verzoekster, indien zij werkelijk een vrees koesterde voor VGV, van haar aldus wel degelijk verwacht worden dit te vermelden. Verzoekster licht ook in haar verzoekschrift evenmin toe en maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Uit het geheel der beschikbare informatie, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen en bijgebracht voor verzoekster via de brief van Nansen, blijkt nog dat Somalische vrouwen na een bevalling in principe zelf kiezen om zich al dan niet te laten herinfibuleren, hoewel er gevallen bekend zijn van vrouwen die tegen hun wil geherinfibuleerd worden. De informatie van Nansen stelt echter uitdrukkelijk dat rekening moet gehouden worden met de specifieke context van elke vrouw, waaronder de verwachtingen van haar echtgenoot. In dit verband merkte de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, terecht op dat uit haar verklaringen blijkt dat haar echtgenoot tegen besnijdenis gekant is en er geen geloof kan worden gehecht aan haar problemen met haar familieleden ten gevolge van haar huwelijk. Deze vaststellingen dragen immers bij aan het oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst onder druk zou worden gezet om zich te laten herinfibuleren. Verzoekster heeft alleszins nooit vermeld dat zij opnieuw werd geïnfibuleerd in Somalië, na haar terugkeer eind 2019. Derhalve is de Raad van oordeel dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij een disproportioneel groot risico loopt op complicaties bij een bevalling omwille van haar VGV, volstaat het hier om op te merken dat zulke complicaties niet worden veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Somalië complicaties zal krijgen bij een bevalling ten gevolge van haar VGV, toont zij niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg om vluchtelingrechtelijke redenen, laat staan dat zij een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou ondergaan. Verzoekster vermeldde dit immers niet terwijl zij in maart 2020 beviel van haar vijfde kind H. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij complicaties zou krijgen bij een bevalling – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter B.I.I. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het ‘belang van het kind’ dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter B.I.I., en de hoedanigheid van vluchteling van B.I.I. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochter B.I.I., geboren op 27 september 2014 in ‘s-Gravenhage, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somaliland aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind wordt besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen”*.

Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het arrest *“Ahmedbekova”*, waar verzoekster naar lijkt te verwijzen, blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is

voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, “*N.R.K. Ahmedbekova een R.E.O. Ahmedbekov*”, C-652/16, overweging 48 e.v. en 68). Volstrekt ten overvloede merkt de Raad op dat op artikel 23 en zijn ontstaansgeschiedenis ook in dezelfde zin wordt ingegaan in arresten “*L.W. t. Bundesrepublik Deutschland*” en “*X. t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (HvJ 9 november 2021, C-91/20; HvJ 22 februari 2022, C-483/20, overweging 38 e.v.).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter B.I.I. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter. Zoals blijkt uit de landeninformatie kunnen de ouders zich verzetten tegen de VGV van hun dochter. *In casu* zijn zowel verzoekster, als haar echtgenoot gekant tegen de besnijdenis van hun dochter. Hoewel deze houding een negatieve impact kan hebben op hun sociale en familiale relaties, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de problemen die zij hierdoor zou ondervinden dermate zwaarwegend zijn dat zij een nood aan internationale bescherming rechtvaardigen in haar hoofde.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

De Raad meent dat het door verzoekster neergelegde medisch attest in hoofde van haar dochter B.I.I. (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1) geen ander licht werpt op deze beoordeling. Dit attest bewijst slechts dat haar dochter niet is besneden, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De bestreden beslissing op zich houdt geen schending in van het recht op een gezins- of familieleven.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat dit haar dochter in een precare situatie plaatst en verzoekster in de onmogelijkheid wordt gesteld om op een adequate manier in te staan voor de zorg en opvoeding van haar dochter, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonst. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in haar regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf>]) en <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster betwist voorgaande analyse van de veiligheidssituatie niet.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Somaliland als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere elementen aan waaruit blijkt dat zij een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in haar regio plaatsvindt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP